

Glavno pa, kar ž njim doseže poet, je eno :

Srce je, kar naravnost poosebi z Leljem; tu — zlato prijateljevo srce! Saj Lelj misli namreč Čopa... Ne vnanje podobnosti („Leljo... slikuje se u prilici lěpa, vesela mladića“), ampak ono neko duševno sorodnost naglaša in misli z Leljem poet mej obema, podobnost po srcu.

Srce je to tisto zvesto in vdano, srce značajno, ki so je poznali prijatelji, — in če kdo, Prešeren prvi! — srce tisto nesebično-dobrotno in krotko, srce sočutno, ki ni znalo žaliti, ni znalo raniti. Srce je to tisto prizanesljivo, ki je je kazal pokojnik

še neprijateljem, srce odpuščajoče, srce obzirno, ki je raje potrpelo ko udarilo, srce, ki mu ni dalo niti ostrejših pisem odposlati, ki mu ni dalo niti Kopitarju vračati, kakor je zaslužil.

To srce je poosebil metaforično tu pesnik. A tega ne z Lelijem, ampak Leljem.

Zato onim opazkam trdim lastnoročno pristnost in izvirnost Prešernovo, opazkam pod prvima objavama elegije v „Novicah“ in v „Ill. Blatt-u“ iz l. 1846., trdim, da je Prešernova misel to: „Lelj, bog ljubézni, slovanski Amor“ — „der slovenische Amor“!

S tem pa Rimljan Lelij pade!... Naj počiva v miru! (KONEC.)

GRIŠA:

ZAŠUŠTELO JE VEJEVJE ...

Zašuštelo je vejevje,
zaihtel je rosni mah,
zajokalo je v poljanah,
zašumelo je v gorah...

Oj zelene moje trate,
moje senčnate goré —
kam bežijo leta moja,
ure moje kam hité?

Kje so cilji, kje sadovi,
kje zori pod solncem klas —
kje kipijo himne moje
pod nebo begoči čas?

Kot vetrovi za vetrovi
želje v srcu se budé —
vstajajo, hité brez ciljev,
vračajo se spet v srce...

Kje so cilji, kje je konec,
oj poljane pred menoj —
dalje, dalje do oblakov,
do oblakov še nocoj!...

